

under den virkelige Markedspris, vil det i væsentlig Grad komme til at gaa ud over Vestjylland, de Egne, som har mindst Evne til at bære en saadan Byrde. Og Beskattningen vil komme til at ramme ganske i Flæng. Fordi en Mand har en stor Ejendom, er det slet ikke givet, at hans Skatteevne er stor, tværtimod. Forholdet er faktisk det her i Landet, at mange af de store Ejendomsbesiddere i Virkeligheden kun er Prioritetsbestyrere. Hovedsagen maa være, forekommer det mig — og i saa Henseende giver jeg ganske det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) Ret —, at man søger at sikre sig, at der er det nødvendige Brødkorn her i Landet. Spørgsmaalet om, hvorvidt Brødkornet bliver en Smule dyrere eller ej, kommer i anden Række, for mit Vedkommende i hvert Fald kan jeg sige, at det kommer i anden Række, om vi skal give en Krone mere eller mindre for en Tønde Korn.

Selv om man imidlertid gik til det, som efter min Mening er uretfærdigt overfor Landbruget, at fastsatte en Maksimalpris, er det dog en Foranstaltning, som ikke ødelægger Landbruget, Landbruget kommer vel over det med, som det er kommet over saa meget andet, men hvis man vil have billigt Brød, er der en anden Vej at gaa, hvorved man mere lægger Byrderne paa de Skuldre, som er i Stand til at bære dem, nemlig ved at lade Kommunerne opkøbe Brødkorn. Kommunerne kunde saa sælge det til Bagerne og Møllerne til en Pris, som var lavere end den, de havde købt det til. Det Underskud, som herved fremkom, skulde indvindes gennem forhøjet Skat, og de Folk, som havde Raad til at bære den Byrde, skulde selvfølgelig i væsentlig Grad bære den. Hvis man gik den Vej — og den kunde man gaa —, kom man ikke til at gribe ind i den almindelige Handel og kom ikke til at forstyrre Bestræbelserne for i saa stort Omfang som muligt at føre Korn her til Landet.

Endelig har man berørt den Sammenkomst, som Prisreguleringskommissionen havde med Repræsentanter for de landøkonomiske Foreninger, og de Resultater, som disse Forhandlinger affødte. Da Spørgsmaalet om en Maksimalpris blev brændende indenfor Prisreguleringskommissionen, henstillede jeg, at man forhandlede med Repræsentanter for de landøkonomiske Foreninger, inden man behandlede dette Spørgsmaal videre, og denne Henstilling vandt Tilslutning hos den samlede Kommission. Repræsentan-

ter for de samvirkende danske Husmandsforeninger, de samvirkende jydsk Landboforeninger og det kongelige danske Landhusholdningsselskab indbødes da til en saadan Forhandling. Det er refereret baade af det ærede Medlem fra Lejre (Niels Frederiksen) og af det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup), hvilke Forslag der var fremme under disse Forhandlinger. Det ærede Medlem fra Lejre omtalte, at Husmandsforeningerne stillede et Forslag, der gik ud paa, at man skulde forbyde Opfodring af Brødkorn, og at der samtidig skulde fastsættes en Maksimalpris for Rug og Hvede. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Forbud mod Opfodring er det for øvrigt ikke Husmandsforeningerne, som har Æren for dette Forslag, idet det, som det ærede Medlem fra Lejre meget vel ved, er et Forslag, som er fremsat indenfor Kommissionen af Grosserer Lund. Fra anden Side, fra Landboforeningernes Side, var der skitseret et Forslag om, at man skulde foretage en Ligning paa de forskellige Brug og derved tilvejebringe det nødvendige Brødkorn. Tanken var den, at man først efter Skøn skulde foretage en Ligning paa Amterne, Amterne skulde saa igen foretage en Ligning paa de enkelte Kommuner, og de enkelte Kommuner skulde endelig foretage en Ligning paa de enkelte Ejendomsbesiddere indenfor Kommunen. Det vilde jo være blevet et meget stort Apparat at sætte i Scene; men jeg vil dog sige, at hvis Spørgsmaalet var kommet til at foreligge saaledes, at man havde et af to at vælge imellem, enten et Forbud i Forbindelse med en Maksimalpris eller dette Forslag, som blev fremsat af Landboforeningerne, vilde jeg have foretrukket det sidste, fordi det er min Hovedanke mod en Maksimalpris, at denne vil fuldstændig afskære os fra at faa Tilførsel af fremmed Brødkorn. Imidlertid viste det sig under Forhandlingerne, at der var en Mulighed for at samle et Flertal blandt de tilstedeværende om at nøjes med et Forbud mod Opfodring, og under disse Forhold maatte jeg for mit Vedkommende foretrække dette fremfor at gaa til den omfattende Foranstaltning, som var skitseret af Landboforeningerne. Og jeg maa for øvrigt sige, at da der blev Udsigt til, at der,

Rettelse.

Sp. 725, L. 20 f. o. „slet ingen“, læs: næsten ingen.